

רע"פ 5041/16 - וליד עטאללה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5041/16

לפני:
ה המבקש:

כבוד השופט א' שהם
וליד עטאללה

נ ג ז

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי בחיפה, מיום 16.6.2016, בעפ"ת
59324-02-16, שניתן על ידי כב' השופט ר' בש

בשם המבקש: עו"ד שלומי בלומנפלד

בשם המשיבה: עו"ד אריה פטר

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט ר' בש), בעפ"ת 16.6.2016, מיום 16.6.2016, בגין נדחה ערעורו של המבקש על פסק דיןו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט י' בכר) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בפל"א 1112-01-16, מיום 13.1.2016.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע חלקו של פסק דיןו של בית המשפט המחוזי.

עמוד 1

2. ביום 13.1.2016, הוגש המבוקש, על יסוד הוודאותו במסגרת הסדר טיעון, בעקבות הבאות: נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת בטיחות רכב מוגן, התש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, למעלה משישה חודשים מאז פקיעת תוקפו, לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה. "בהתאם להסדר בין הצדדים", אותו מצא בית המשפט לתעבורה הולם בנסיבות העניין, הושטו על המבוקש העונשים הבאים: 8 חודשים מסר לרכיבי בפועל; הופקע צו עבודות שירות, שהוטל על המבוקש במסגרת תיק 351-01-13 (להלן: התיק الآخر), כר' שירתה התקופה שטרם רצתה, תרוצחה במאסר בפועל, בחופף לעונש המאסר בתיק זה; הופעל עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים, אשר הוטל על המבוקש ביום 23.3.2015 בתיק האחר, גם הוא בחופף לעונש שהוטל בתיק זה. בנוסף, הושטו על המבוקש 12 חודשים מסר על תנאי, לבלי עיבור, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה של נהיגה ללא רישיון, שאינה מסווג ברירת משפט, או עבירה של נהיגה בזמן פסילה; 24 חודשים פסילה מלקלל או מלאחזיק רישיון נהיגה; 12 חודשים עלא-תנאי, לבלי עיבור המבוקש, במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה בה הוגש, או עבירה המונייה בתוספת הראונה או השניה לפקודת התעבורה; הופעלה התחייבות, על סך 3,000 ₪, עליה חתום המבוקש במסגרת התיק الآخر; וכן חיב המבוקש לחתום על התחייבות בסך של 10,000 ₪, לפחות שנתיים, להימנע מלבצע עבירה בה הוגש בתיק זה.

3. המבוקש הגיש ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו ביקש לחזור בו מהודאותו. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, ביום 7.6.2016, בקבעו כי "לא עלה בידי המערער [הmboksh] להציג על כל ביצוע בייצורו בהיליך בפניו במ"ש קמא [...]" מה גם שמדובר הראיות הקשורות את המערער [הmboksh] לביצוע העבירות בהן הוגש". זאת, לאחר שציין בית המשפט המחוזי, כי עיון בפרוטוקול הדיונים בבית המשפט לתעבורה מעלה כי המבוקש נכח בעת שהצהיר באירוע הקודמים על גיבוש הסדר טיעון בעניינו.

הבקשה לרשות ערעור

4. ביום 23.6.2016, הוגשה בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי, بد בבד עם בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, אותה קיבלתי באותו היום. בבקשת לרשות ערעור, טען המבוקש כי "עלתה באותה עקרונית שהוצאה בראע"פ 1255/16: מה דינה של בקשה לחזרה מהודעה אשר ניתנה במסגרת הסדר טיעון, אשר נכרת והוצג בניגוד לאמור בהנחיות המשיבה, המסדיות ערכיתו והציגו של הסדר טיעון ואף בניגוד למסגרת הנורמטיבית על פיה על בית המשפט שבפניו מוצג ההסדר, לנוכח". בנסיבות המיזוגות של המקרה דנן, כר' לטענת המבוקש, במסגרתו - המבוקש הודה במיזוג לו עבר להציג ההסדר; הסגנון הקודם מעולם לא ציין כי הסביר למבוקש את האמור בכתב האישום; והmboksh מעולם לא הצהיר כי כתב האישום הוקרה ו/או הסביר לו - מתחייבת קבלת בקשתו, וביטול הרשעתו.

תגובה המשיבה לבקשת

5. ביום 14.7.2016, הוגשה תגובתה של המשיבה לבקשת. המשיבה ציינה בתגובהה, כי "לדעת המבוקש, המבחן לחזרה מהודעה אינו מתמקד בחופשיות רצונו של הנאשם, אלא במעשיו ומהדים הנטענים של התובע", ובכך שוגה המבוקש. לעומת זאת, אין ב מקרה דין כל "חשש ממשי" להודאת המבוקש "שלא מtower רצון חופשי", או שעה שהוא "לא

הבין את משמעותו הودאותו". בהמשך לכך, סבורה המשיבה, כי יש להבחן מקרה זה מהמקרה הנידון ברע"פ 1255/16 חביש נ' מדינת ישראל (16.6.2016) (להלן: עניין חביש), שכן שם "הסגנור דاز הודה בשם המבוקש", והםבקש עצמו לא נשאל על ידי בית המשפט לעמדתו. בעניינו, לעומת זאת, הודה המבוקש בעצמו בכתב האישום, ולא באמצעות בא כוחו, ולא עלתה כל התנגדות להסדר המפורט, שהוזג לאחר הרשותו.

דין והכרעה

6. הלכה ידועה היא, כי רשות לערעור ב"גלוול שלישי" ניתנת במסורת ורק במקרים מיוחדים, המעוררים שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטיא של הצדדים לבקשתה, או כאשר עולה חשש מפני עיות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקר (רע"פ 5798/16 עובדיה נ' מדינת ישראל (26.7.2016); רע"פ 5771/16 עאס נ' מדינת ישראל (26.7.2016); רע"פ 5641/16 פלוני נ' מדינת ישראל (19.7.2016)). לאחר שעינתי היטב בבקשתה ובנספחיה, כמו גם בתגובהה של המשיבה לבקשתה, ובהשוותו של המבוקש לתגובהה, נחה דעתך כי אין התביעה עומדת באמות מידת אלו, ומשכך, דינה להידחות.

7. למקרה מן הצורך לצורך אצין, כי אין לקבל את התביעה גם לגופו של עניין. אכן, בעניין חביש, נקבע כי הפרת הנחיות פרקליט המדינה לעניין עריכת הסדר טיעון, מצדיקה באותו מקרה ספציפי, את ביטול הרשותו של המבוקש, והשבת הדיון בעניינו לבית המשפט לטעורה. ואולם, איןני רואה מקום לקבוע הלכה כללית, לפיה כל הפרה של הנחיות פרקליט המדינה בהקשר זה, תביא, מינה ובה, להיתר חזרה מהודיה, ולביטולה של הרשעה. סבורי, כי עסקינו בעניין הראוו להתרבר בכל מקרה לגופו, על רקע נסיבותיו הפרטניות. מרכז הcoopד בפסק הדיון בעניין חביש, בו אף הייתה אני חלק מהמותב אשר ישב בדיון, היה נועז בכך שהמבקר לא אמר את דברו, וכל שנעשה בסוגיית הסדר הטיעון בעניינו, געשה על ידי בא כוחו. בהקשר זה, ציין חברי המשנה לנשיאה השופט א' רובינשטיין, כי "פרוטוקול הדיון [...] למדנו כי הסגנור דاز הודה בשם המבוקש-המערער, אך המבוקש-המערער עצמו לא נשאל על-ידי בית המשפט לעמדתו". בעניינו, יש להזכיר על כך שהסדר הטיעון הוצג בבית המשפט לטעורה רק לאחר הרשותו של המבוקש. יחד עם זאת, בנסיבות הספציפיות של המקרה, בהן הודה המבוקש בעצמו במוחש לו בכתב האישום; ויוםים קודם לכן, נכון בעצמו בעת ששגנורי הקודמים הצהירו בדבר גיבושו של הסדר טיעון בעניינו, ובפתח פרוטוקול הדיון אף נרשם כי השניים שוחחו עמו (פרוטוקול הדיון מיום 11.1.2016 (עמ"ת 16-01-17948) – אין מקום להורות על ביטול פסק הדיון שניתן בעניינו).

8. אשר על כן, דין התביעה להידחות. לפיך, מתבטלת בזאת ההחלטה, מיום 23.6.2016, בגין יעכוב ביצוע עונש המאסר. המבוקש יתיצב לריצוי עונשו ביום"ר "קישון" ביום 24.8.2016 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברטותו תעוזת זהות או דרכון ווותק מהחלטה זו. על המבוקש למתאם את הכנסה למאסר, כולל האפשרות למילוי מוקדם, עם ענף אבחון ומילוי של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-97873377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ז בתמוז התשע"ו (2.8.2016).

